

Arrest

nr. 264 174 van 24 november 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beide verklaren van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 22 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeksters en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. GEENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: eerste verzoekster), die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 3 augustus 2019 België binnen met een vervallen paspoort en verzoekt op 21 augustus 2019 om internationale bescherming. Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: tweede verzoekster), die eveneens verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 16 november 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 28 november 2019 om internationale bescherming. Op 15 juli 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoeksters aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren op (...) 1980 in Maracaibo, Zulia in Venezuela. U trouwde in 2004 met de Colombiaan G. S. S. (...), maar jullie besloten in 2015 te scheiden en sindsdien woont hij in Valle Dupar, Colombia. U kreeg met hem een dochter G. I. (...) en twee zonen L. D. (...) en G. A. (...) die samen met u in België zijn. U hebt twee halfbroers langs vaderszijde en twee halfzussen langs moederszijde: S. C. R. (...) woont in België en C. C. (...) woont in het Verenigd Koninkrijk (VK). Beide hebben er een verblijfsvergunning omwille van hun huwelijk. Verder hebt u een tante in de Verenigde Staten (VS) en woont de rest van uw familie langs moederszijde in Colombia.

Van 2007 tot 21 december 2016 woonde u in de (...) in Maracaibo, naast uw moeder die in het huis nr. 55 woonde dat via de achtertuin aan het uwe verbonden was. U beschouwt zichzelf als een tegenstander van het regime, maar u was nooit politiek actief. U behaalde een diploma in boekhouding en werkte tot 2006 in boekhoudkantoren. Nadien behaalde u een diploma pedagogie en u werkte van 2006 tot 2016 voor het Venezolaanse Ministerie van Onderwijs in verschillende scholen. U werkte in tussentijd ook voor eigen rekening als boekhoudster. Van 2014 tot 2015 werkte u aan de universiteit Arias Blanco. U had nooit een Carnet de la Patria. U kreeg meermaals bedreigingen van M. G. (...), directrice van de school D. (...) waar u sinds 2006 werkte, omdat u een tegenstander was van het regime. In 2013 verliet u die school maar u werd verplicht daar terug te keren in 2014. In dat jaar werd u ook gevraagd om een Carnet de la Patria te nemen, hetgeen u weigerde. Hierop werd buiten uw weten een administratieve procedure opgestart. In 2015 verliet u die school en werkte u verder als boekhoudster. In 2015 werd uw loon als leerkracht stopgezet en in 2016 werd u uit het systeem van het Ministerie van Onderwijs verwijderd.

In januari 2016 ging u samen met uw moeder en kinderen naar Colombia om er afscheid te nemen van uw zus S. (...) die naar Europa vertrok. In februari van dat jaar ging u naar Valle Dupar in Colombia om uw huwelijk te proberen redden en er voor werk te solliciteren. Uw moeder, die eerder dan u naar Venezuela was teruggereisd, belde u in februari op om te zeggen dat er ingebroken was bij jullie en dat er een muur gebouwd was vlak voor uw huis. 8 of 10 dagen later reisde u terug naar Venezuela. Uw buurvrouw N. A. (...), die gemeenteraadslid was en samenwerkte met colectivos, zei dat ze verantwoordelijk was voor de bouw van de muur. Hierna begon men u en uw moeder te bedreigen. Er werd een stedenbouwkundige procedure opgestart bij de OMPU. Die autoriteit deed op 7 juli 2017 uitspraak dat N. (...)’s klacht ongeldig was en dat een rechtbank moest oordelen over de geldigheid van de muur.

Op 21 december 2016 reisde u samen met uw drie kinderen op legale wijze naar Colombia. U woonde tot mei 2017 bij uw schoonmoeder in Valle Dupar en ging daarna alleen wonen in Valle Dupar tot eind september 2019, toen u terug naar uw schoonmoeder verhuisde tot uw vertrek uit het land. U werkte in Colombia van 2017 tot 2019 in de school Pablo VI, op vijf minuten van waar u woonde in Valle Dupar.

In februari 2018 ging uw moeder naar uw woning in Maracaibo om te onderhandelen met de personen die sinds uw vertrek uit het land uw woning hadden betrokken. Hierop werd zij opnieuw bedreigd door colectivos. Uw moeder bleef hierna nog een tijd in Venezuela omdat ze medische onderzoeken onderging. In mei of juni 2018 vervoegde ze u in Colombia. In oktober 2018 reisde uw moeder naar Europa.

In maart 2019 kwam een koppel bij u thuis langs. Ze identificeerden zich als colectivos en zeiden dat u niet meer moest proberen uw woning te recupereren omdat ze anders uw leven en dat van uw kinderen zouden beëindigen.

Hierna belde u de politie, maar omdat u geen identificatie van hen had, schreven ze gewoon uw klacht neer. Op 25 augustus 2019 boekte uw zus C. (...) vliegtickets voor u naar België.

In september 2019, toen u weer bij uw schoonmoeder woonde, kwamen twee mannen op een motor langs die zich opnieuw als colectivos identificeerden en zeiden dat ze een melding van de OMPU hadden gekregen, dat uw huis was ingenomen en dat ze u zouden vermoorden als u bleef aandringen met procedures. Meteen hierna ging u naar de politie om beschermingsmaatregelen aan te vragen, wat u echter nooit hebt gekregen. U nam vanaf dan betaald transport van en naar uw werk op school.

Op 8 november 2019 kon het transport u niet komen ophalen en ging u te voet naar uw woonplaats. Toen kwam een man met een vuurwapen naar u toe en hij identificeerde zich weer als een colectivo. Hij zei dat hij u en uw kinderen zou vermoorden, omdat u een tegenhanger van het regime was en omdat u uw huis wilde terug claimen. Hierop ging u klacht indienen bij het parket, dat een onderzoek instelde dat nog steeds lopende is. Op 15 november 2019 vertrok u uit Colombia en u kwam de volgende dag in België aan, waar u op 28 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: de Venezolaanse en Colombiaanse paspoorten van u en uw kinderen, uw Venezolaanse identiteitskaart, de geboorteakten van u en uw kinderen, uw diploma's in pedagogie en boekhouden, uw huwelijksakte, werkattesten en uw toewijzing als leerkracht, uw registratie bij het Colegio de Contadores, documenten van de sociale zekerheid en een overzicht van uw loon, een politieklacht van uw moeder dd. 18/02/2016, een psychologisch attest van uw zoon L. D. (...) dd. 19/02/2021, documenten van het stedenbouwkundig orgaan OMPU, foto's en een grondplan van uw woonplaats, een aanvraag tot politiebescherming dd. 27/09/2019 en een online consultatie van uw strafzaak in Valle Dupar dd. 24/11/2019. Op 30 april 2021 zond uw advocaat bijkomende opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud, met in bijlage een verklaring van uw advocaat B. G. (...) dd. 28/04/2021, een certificaat voor universitaire congressen en vliegtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat u naast de Venezolaanse ook de Colombiaanse nationaliteit hebt. U werd immers in Venezuela geboren, maar vroeg in 2012 ook de Colombiaanse nationaliteit aan aangezien uw moeder die ook heeft (CGVS(...) (hierna: CGVS J. (...)), p. 3). In dit verband wijst het CGVS erop dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit.

Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Colombiaanse als de Venezolaanse overheid.

Verschillende elementen maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en die van uw moeder betreffende de problemen die jullie in Venezuela kenden en de daaropvolgende bedreigingen die u in Colombia kreeg.

U stelt dat de inbraak in uw woning en die van uw moeder in februari 2016 de start vormden van uw problemen omdat de gemeenteraad dit als excuus gebruikte om de muur voor uw woning op te trekken, en dat u niet weet wie heeft ingebroken maar dat het de colectivos in samenwerking met de gemeente geweest kunnen zijn (CGVS J. (...), p. 10). Uw moeder stelt echter aanvankelijk dat ze niet weet of de inbraak te maken had met de bouw van de muur (CGVS (...) (hierna: CGVS D. (...)), p. 5 en 10) om daarna weinig overtuigend te stellen dat ze zou zeggen van wel (CGVS D. (...) p. 9), zonder hiertoe echter concrete aanwijzingen aan te brengen. Na haar poging om de muur te laten afbreken zou uw moeder verschillende dreigbriefjes gekregen hebben. Jullie leggen hier echter geen begin van bewijs van voor (CGVS D. (...), p. 11 en 14). Daarbij dient nog opgemerkt dat het enigszins verbaast dat noch u, noch uw moeder de naam kennen van de colectivo die in heel Maracaibo aanwezig is en die jullie lastiggevallen zou hebben (CGVS D. (...), p. 5 en 16 en CGVS J. (...), p. 5 en 14).

U startte in maart 2016 een administratieve procedure bij OMPU om de overtreding betreffende de muur te laten vaststellen, maar u wachtte de beslissing van OMPU niet af alvorens het land te verlaten in december 2016 (CGVS J. (...), p. 12 en 14). Gevraagd om welke reden u op dat moment uit Venezuela vertrokken bent, antwoordt uw moeder dat u bedreigd werd door de mensen van de gemeenteraad en de colectivos, maar ook omwille van het feit dat u van de loonlijst van het Ministerie van Onderwijs was gehaald in 2015 (CGVS J. (...), p. 8) en omdat u de relatie met uw man – van wie u sinds 2015 gescheiden was – wilde herstellen (CGVS D. (...), p. 15). Bovendien blijkt u al vanaf 2015 het plan opgevat te hebben om Venezuela te verlaten en was u sindsdien al aan het solliciteren voor jobs in Colombia (CGVS J. (...), p. 9 en 15). Aldus blijkt de bouw van de muur voor uw woning niet de doorslaggevende – althans niet de enige – reden te zijn geweest voor uw vertrek uit Venezuela eind 2016. Uit de OMPU beslissing van juli 2017 blijkt overigens dat u gedeeltelijk in het gelijk werd gesteld in het geschil over de muur en dat u dit verder juridisch kon laten beslechten door een rechtbank. Derhalve kan niet zonder meer worden gesteld dat u geen bescherming kon verkrijgen vanwege de bevoegde autoriteiten.

Volgens uw verklaringen waren er nog andere huizen van opposanten in de sector die in beslag genomen werden. Zo spreekt u over een vrouwelijke dokter die in dezelfde periode hetzelfde als u meemaakte. Gevraagd wat er met haar is gebeurd en of zij nog problemen heeft gekend in dit verband, stelt u echter slechts dat u niet weet wat er met haar gebeurd is, dat u niet weet of ze nog in Venezuela woont en dat uw moeder u daar ook niets over vertelde (CGVS J. (...), p. 16-17). Het zou echter verwacht kunnen worden dat als iemand uit uw buurt in dezelfde periode als u dezelfde problemen kende, u meer te weten zou proberen te komen.

Volgens uw verklaringen stelde u pas in december 2017 een advocaat aan om uw zaken te regelen terwijl u in Colombia verbleef en u zou toen teruggereisd zijn naar Venezuela om hem hiervoor een volmacht te geven. Hierbij dient vooreerst opgemerkt dat u geen enkel probleem kende bij het oversteken van de grens tussen Colombia en Venezuela, ook al moest u uw identiteitsdocumenten tonen (CGVS J. (...), p. 7), hetgeen er niet op wijst dat u door de Venezolaanse autoriteiten gezocht werd. Daarbij stelt u dat u de advocaat op dat moment een volmacht gaf om u te vertegenwoordigen in uw echtscheidingszaak (CGVS J. (...), p. 7). Alweer blijken de problemen met de muur niet uw enige of voornaamste drijfveer geweest te zijn. U stelt dan wel dat de advocaat u, toen u in Colombia was, vertelde dat er ook betreffende de muur een zaak aanhangig werd gemaakt bij de procureur, maar u heeft hier geen enkel document van. Gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordt u dat Venezuela corrupt is, dat er voor documenten betaald moest worden en dat u daarvoor zelf naar Venezuela moest terugkeren. Ondanks het feit dat u nadien wel degelijk nog bent teruggekeerd naar Venezuela hebt u echter niet geprobeerd om dergelijke documenten op te vragen bij de rechtbank (CGVS J. (...), p. 7 en 15-16). Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw oprechte intentie en uw pogingen om uw woning terug te krijgen via een juridische procedure.

Voorts dient vastgesteld dat uw verklaringen en die van uw moeder elkaar tegenspreken wat betreft de twee momenten waarop u terugkeerde naar Venezuela sinds uw vertrek naar Colombia eind 2016. U stelt dat u tijdens uw eerste terugkeer in december 2017 uw advocaat ontmoette in een winkelcentrum en dat u nadien in dat winkelcentrum benaderd werd door twee burens met de boodschap dat u er niet in zou slagen uw woning terug te krijgen. U verklaart de tweede keer teruggekeerd te zijn in januari 2019, enkel om paspoorten af te halen en zonder een ontmoeting met uw advocaat (CGVS J. (...), p. 7 en 16). Uw moeder stelt daarentegen dat u in januari 2019 een ontmoeting had met uw advocaat in het winkelcentrum en dat het koppel u toen ook aansprak (CGVS D. (...), p. 17). Gewezen op deze tegenstrijdigheid antwoordt u slechts dat uw moeder de jaren verwart en dat u in januari 2019 wel contact had met uw advocaat maar enkel via de telefoon (CGVS J. (...), p. 16). Echter, als uw moeder

daadwerkelijk de data verwisseld zou hebben en u wel degelijk enkel een fysieke ontmoeting met uw advocaat had in december 2017 – en niet in januari 2019 – is het geheel niet logisch dat uw moeder zou beweren dat de aanval die u in maart 2019 (anderhalf jaar later) in Colombia meemaakte het gevolg zou zijn geweest van het feit dat colectivos uw ontmoeting met de advocaat in het winkelcentrum gezien zouden hebben (CGVS D. (...), p. 18).

In verband met de reden van de aanval in maart 2019, verklaart u dan ook opnieuw iets anders dan uw moeder, nl. dat u veronderstelt dat N. (...) toen een schrijven moet hebben gekregen van OMPU of van de rechtbank en dat de aanval in maart 2019 daarvan het gevolg was (CGVS J. (...), p. 17). Dit is echter louter een persoonlijke veronderstelling die u niet kan staven. Bovendien is het bedenkelijk dat N. (...) een officieel schrijven van de rechtbank zou ontvangen, terwijl u of uw advocaat daar niets van gehoord zouden hebben en zelf nooit enig juridisch document ontvangen zouden hebben. Hierop gewezen stelt u slechts dat u niet weet waarom ze precies in maart 2019 langskwamen en dat u alleen kan zeggen dat ze in maart, september en november gekomen zijn (CGVS J. (...), p. 17). Even later verklaart u weer iets anders, nl. dat uw terugkeer naar Venezuela en het telefonisch contact met uw advocaat in januari 2019 misschien de aanleiding was voor de aanval in maart (CGVS J. (...), p. 18). Jullie inconsistente verklaringen in verband met uw terugkeermomenten en de aanleiding voor de aanval in maart weten niet te overtuigen. De opmerkingen die uw moeders advocaat post factum verstuurde en waarin zij net zoals u stelt dat uw moeder zich vergist had van datum (Bijkomende opmerkingen advocaat betreffende D. E. R. DE C. (...) dd. 30/04/2021, p. 2) kan – om eerder vermelde reden – deze vaststelling niet ombuigen.

U en uw moeder verklaren dat uw moeder in januari 2017, enkele weken na uw vertrek uit Venezuela, bij haar moeder ging wonen en jullie stellen dat zij daar geen problemen meer kreeg met colectivos (CGVS D. (...), p. 15 en CGVS J. (...), p. 15). In december 2017 reisde uw moeder, via het VK, naar België om haar dochter te bezoeken en ze reisde in maart 2018 naar Colombia. In mei 2018 zou uw moeder voor een week naar Venezuela gereisd zijn waar ze een consultatie met een psychiater had. Nadien verbleef zij weer in Colombia, tot ze in september 2018 voor een congres en medische controles opnieuw naar Venezuela reisde, waar ze tot de eerste week van oktober bleef (CGVS D. (...), p. 10 en Bijkomende opmerkingen advocaat betreffende J. De. J. R. G. (...) dd. 30/04/2021, p. 2). Het verbaast ten zeerste dat uw moeder, nadat ze in 2017 uit Venezuela vertrokken was om in België, het VK en Colombia te verblijven, nog tweemaal naar Venezuela terugkeerde voor een congres en medische zaken. Dit ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van haar vrees ten opzichte van Venezuela.

Daarbij is het weinig aannemelijk dat uw moeder in oktober 2018, toen ze in Venezuela was, naar uw woning is gegaan om te gaan onderhandelen met de personen die op dat moment uw huis betrokken en dat zij daarop bedreigd werd door 2 colectivos op een motor. Wanneer aan uw moeder gevraagd wordt waarom zij meer dan 2 jaar na de feiten plots naar uw woning ging om te gaan onderhandelen over de situatie ondanks de vele bedreigingen waardoor jullie uiteindelijk beiden de wijk Club del Hipico verlieten, antwoordt zij eerst naast de kwestie dat ze toen medische onderzoeken liet doen en nadien dat ze veel gebeden had en dacht dat ze zou kunnen onderhandelen. Deze verklaring weet niet te overtuigen. Bovendien zijn de verklaringen van uw moeder over dit incident weinig gedetailleerd. Gevraagd om de mannen die haar onder schot hielden te beschrijven, stelt uw moeder slechts dat ze zich identificeerden als colectivos en dat de ene groter was dan de andere (CGVS D. (...), p. 12 en 19). Over de onderhandeling met de bewoners van uw huis zijn uw verklaringen overigens strijdig met die van uw moeder. U stelt immers tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw moeder in februari 2018 – en niet in de oktober – ging onderhandelen en dat ze nadien nog een hele tijd in Venezuela bleef voor medische onderzoeken tot ze in mei of juni naar Colombia kwam. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordt u te denken dat uw moeder in de war was met de data (CGVS J. (...), p. 5 en 20). In de opmerkingen die uw advocaat overmaakte staat echter weer dat de onderhandeling wel degelijk in oktober 2018 plaatsvond en dat u zich vergist had door de vele reizen van uw moeder in die periode (Bijkomende opmerkingen advocaat betreffende J. De. J. R. G. (...) dd. 30/04/2021, p. 1-2). Dergelijke post-factum verklaring kan de aangekaarte tegenstrijdigheid echter niet ophelderen.

Voorts valt moeilijk in te zien waarom uw moeder na de bedreiging in Venezuela in oktober 2018 opnieuw even bij u in Colombia verbleef, maar daar dan niet kon blijven. Zij heeft immers de Colombiaanse nationaliteit en u woonde er op dat moment reeds 2 jaar zonder dat u er problemen had gekend. Hiernaar gevraagd, antwoordt uw moeder dat C. (...) een ticket naar Europa kocht voor haar omdat ze toen een erge depressie had. Wanneer later opnieuw gevraagd wordt of ze ook naar Colombia kon gaan, stelt uw moeder dat ze geen problemen had in Colombia, maar dat zij naar hier

kwam omdat ze gezinshereniging wilde met haar dochter in het VK (CGVS D. (...), p. 12 en 20). Op dezelfde vraag antwoordt u eveneens dat uw moeder wel in Colombia kon blijven, maar dat u er niet verantwoordelijk kon zijn voor haar, dat ze geen eigendommen of eigen middelen had in Colombia, en dat ze er gewoon bleef tot ze naar het VK kon gaan (CGVS J. (...), p. 20). Aldus blijkt dat uw moeder ten aanzien van Colombia geen gegronde vrees had. Dat uw moeder, die reeds in oktober 2018 in België was toegekomen, pas in augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende na enkele reisjes gemaakte te hebben in onder andere Italië en Kroatië (CGVS D. (...), p. 8 en Verklaring DVZ, punt 31) ondermijnt bovendien opnieuw volledig haar vermeende vrees voor vervolging.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan de incidenten die u in Colombia zou hebben meegemaakt in maart, september en november 2019. Zo is het vooreerst bedenkelijk dat een koppel van de colectivos uit uw wijk in Maracaibo u in maart 2019 in uw woonplaats in Colombia zou komen opzoeken, terwijl u al tweeënhalf jaar uit Venezuela was vertrokken en u in die periode geen problemen meer gekend had (CGVS D. (...), p. 17). U stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze u op het moment van de bedreiging in maart 2019 voor het eerst zeiden dat u uw huis nooit meer zou terugkrijgen (CGVS J. (...), p. 16), wat niet strookt met uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Daar stelde u immers dat u eind 2018 van de gemeenteraad te horen kreeg dat u uw woning niet terug zou krijgen (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Uw moeder verklaarde op dit punt nog iets anders, namelijk dat ze veronderstelt dat u van uw advocaat te horen kreeg dat u uw huis niet meer zou terug krijgen. Gewezen op jullie andersluidende verklaringen stelt uw moeder slechts “dat weet ik niet” (CGVS D. (...), p. 19-20).

Ook over de reden van de aanval in maart leggen u en uw moeder – zoals hierboven reeds uiteengezet – inconsistente verklaringen af. Op de vraag waarom de colectivos helemaal naar Colombia zouden gaan om u te bedreigen i.v.m. uw woning, antwoordt u dat ze de bedoeling hadden om u die dag echt te vermoorden en niet om u gewoon te bellen of berichten. U stelt dat ze u die dag niet doodden omdat er op dat moment kinderen in de buurt waren (CGVS J. (...), p. 17-18), hetgeen echter een louter blote bewering is. Uw verklaring dat ze u die dag wilden doden valt bovendien niet te rijmen met wat u daarna verklaart, nl. dat u na een telefonische klacht te hebben ingediend de situatie heel licht opnam en niet dacht dat u iets zou overkomen in Colombia. Evenmin strookt uw bewering dat u het eerste incident “niet ernstig nam” met het feit dat uw zus in augustus een ticket voor u naar België kocht, noch met het feit dat u in september (nog vóór u de tweede bedreiging ontving) naar uw schoonmoeder verhuisde uit schrik om alleen te blijven wonen. Gevraagd waarom u in september verhuisde, 6 maanden na het incident in maart en nog vóór het tweede incident, antwoordt u weinig overtuigend dat u wachtte tot uw huurcontract was afgelopen (CGVS J. (...), p. 11 en 18-19). Nog kan worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u 6 maanden na het eerste incident plots opnieuw bedreigd werd, terwijl u en uw advocaat eigenlijk niet meer verder zijn gegaan in de procedure met het huis (CGVS J. (...), p. 18). Om dezelfde reden is het eveneens weinig aannemelijk dat men u nogmaals kwam bedreigen in Colombia in november 2019, drie jaar nadat u Venezuela had verlaten en gelet op het feit dat u sinds 2019 weinig concreet hebt gedaan om uw huis terug te vorderen. Hierop gewezen stelt u te denken dat de colectivos wisten dat u nog steeds in contact stond met uw advocaat (CGVS J. (...), p. 19-20), een bewering die strijdig is met uw moeders verklaring dat de advocaat zich sinds 2018 had teruggetrokken uit de zaak betreffende de muur (CGVS D. (...), p. 15).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde bedreigingen in Venezuela en Colombia ten gevolge van de bouw van een muur voor uw woning. Op de vraag of u nog andere problemen vreest in Venezuela of Colombia stelt u dat er politieke problemen waren omdat u een tegenhanger was van het regime (CGVS J. (...), p. 21). U verklaart dat u en uw moeder publieke functionarissen waren in Venezuela en allebei tegenstanders van het regime, waardoor jullie vervolgd en met de dood bedreigd werden (CGVS J. (...), p. 3).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl>).

https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U en uw moeder waren niet politiek actief, geen lid van enige politieke partij en deden geen politieke activiteiten (CGVS J. (...), p. 9 en CGVS D. (...), p. 8). U stelt wel bedreigd te zijn geweest door de directrice van de school D. (...), waar u van 2006 tot 2013 werkte, omdat zij een trouwe aanhanger van het regime was. Nadat u in 2014 opnieuw aan die school aan de slag ging, bleef zij u bedreigen. U verklaart dat uiteindelijk uw loon werd stopgezet in 2015 – u veronderstelt omdat u weigerde een carnet de la patria te nemen (CGVS J. (...), p. 8). Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u slechts tot de schoolperiode van 2015 op de school D. (...) werkte en dat u op het moment van de stopzetting van uw loon op de universiteit werkte, waardoor dit geen financiële impact had op u (CGVS J. (...), p. 8-10). Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat de stopzetting van uw loon een gevolg was van het feit dat u sinds 2015 niet meer op de school D. (...) werkte, maar wel voor de universiteit waar u wel degelijk betaald werd. Van de klacht die u beweerdelijk indiende om te vragen om welke reden uw loon werd stopgezet, legt u overigens geen begin van bewijs voor. Voorts stelt u geen problemen meer gekend te hebben nadat u stopte op de school D. (...) omdat u niet meer afhankelijk was van de directrice (CGVS J. (...), p. 13). Dat u in 2016 werd verwijderd uit het systeem van het Ministerie van Onderwijs (CGVS J. (...), p. 8) lijkt evenmin onlogisch aangezien u sinds 2015 niet meer voor een overheidsschool werkte.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw anti-regeringsideologie – die op zich niet betwist wordt – niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Daarbij dient nog opgemerkt dat uw eigen verklaringen bevestigen dat uw activiteiten of ideeën niet van dien aard waren dat u vervolging diende te vrezen. U stelt immers dat u steeds legaal met uw documenten en zonder enige problemen de grens tussen Venezuela en Colombia kon oversteken (CGVS J. (...), p. 5-7 en CGVS D. (...), p. 6 en 16).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van het feit dat u een overheidsfunctionaris was en tegenstander van het regime.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden

geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U hebt na het behalen van uw diploma's boekhouding en pedagogie immers steeds gewerkt in boekhoudkantoren, als zelfstandig boekhoudster, in verschillende scholen en op de universiteit. U verklaart goed te hebben kunnen leven van uw loon en geen economische problemen gekend te hebben. Ook na de stopzetting van uw loon op de school waar u werkte kende u geen economische problemen aangezien u uw werk aan de universiteit en als zelfstandig boekhoudster kon verderzetten (CGVS J. (...), p. 7-8 en 10). U woonde bovendien van 2007 tot 2016 in een huis dat uw eigendom was (CGVS J. (...), p. 4). Verder blijkt dat u geregeld over en weer reisde naar Colombia en dat u in 2012 met uw drie kinderen op vakantie ging naar Panama (CGVS J. (...), p. 5-7). Tenslotte stelt u dat uw moeder eveneens relatief goed verdiende met haar werk, dat zij tot op heden nog steeds een pensioen ontvangt en dat jullie nooit economische problemen hadden (CGVS J. (...), p. 3).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een

situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. De identiteitsdocumenten en geboorteakten van u en uw kinderen, alsook uw huwelijksakte tonen immers enkel jullie nationaliteit, identiteit en familieband aan – deze elementen worden niet betwist. Uw diploma's, uw werkdocumenten, uw toewijzing als leerkracht en uw sociale zekerheidsdocumenten hebben enkel betrekking op uw beroep als leerkracht en boekhoudster. Ook dit element staat niet ter discussie. De documenten van OMPU wijzen enkel op het bestaan van een stedenbouwkundige procedure i.v.m. uw woning, maar bewijzen geenszins de verdere problemen die u daardoor beweerde te hebben. Dat geldt eveneens voor de foto's van uw woning en het grondplan van de urbanisatie. De politieklacht van uw moeder en de aanvraag tot politiebescherming is gebaseerd op uw eigen verklaringen en kan evenmin de geloofwaardigheid van uw asielmotieven herstellen, hetzelfde geldt voor de online consultatie van uw strafzaak in Valle Dupar. Het psychologisch verslag over uw zoon L. D. (...) vermeldt een depressieve stemming omwille van de verhuis naar België en betreft aldus niet uw asielmotieven. De bijkomende opmerkingen van uw advocaat bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS werden reeds besproken. Het gesolliciteerde karakter van de verklaring van advocaat B. G. (...) maakt dat dit stuk van geringe bewijswaarde is, waardoor het de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen. Het certificaat van de universitaire congressen die uw moeder bijwoonde en haar vliegtickets tonen evenmin de geloofwaardigheid van uw asielmotieven aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster – i.e. de moeder van tweede verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren op (...) 1954 in Baranquilla, in de provincie Atlantico in Colombia. Toen u zes jaar oud was verhuisde u naar Venezuela, waar u sindsdien gewoond hebt. Via uw stiefvader kregen uw moeder en halfbroers en -zussen de Italiaanse nationaliteit, die u echter niet kon verwerven. U trouwde in 1983 met J. A. C. F.(...), maar hij is intussen overleden. U kreeg met hem twee dochters S. C. R. (...), die een verblijfsvergunning in België bekwam via haar huwelijk, en C. C. (...) die in het Verenigd Koninkrijk (VK) een verblijfsvergunning bekwam omwille van haar huwelijk. Uit een vorig huwelijk hebt u ook een dochter J. DE J. G. R. (...) die samen met u een verzoek om internationale bescherming in België indiende. U hebt broers en zussen die in Venezuela wonen en één zus die in de Verenigde Staten (VS) woont, alsook drie neven die in Italië wonen. U reisde geregeld naar België en het VK om uw dochters te bezoeken en maakte ook toeristische reizen naar andere plekken.

U werkte vanaf ongeveer 1992 als onderwijzeres, zowel in een katholieke school als voor het Ministerie van Onderwijs. U had nooit een carnet de la patria. In 2013-2014 ging u met pensioen. U woonde vanaf 2000 tot uw vertrek uit het land op 18 oktober 2018 in de (...) in Maracaibo, Zulia in Venezuela. Uw dochter woonde enkele huizen verder in hetzelfde complex, in de (...). In 2010 werd uw auto gestolen door de colectivos van de gemeente Mara in Maracaibo, waarvoor u klacht indiende. In 2011 en 2012 gebeurden enkele incidenten waarbij u bestolen werd aan een rood licht door mannen op een motto. In 2015 werd uw auto aangereden, waarna u uw auto naar een garage bracht die uiteindelijk van de colectivos bleek te zijn en waar u gedurende enkele uren werd opgesloten.

In februari 2016, toen u en uw dochter J. (...) in Colombia waren, kreeg u telefoon van de bureaus dat men in uw woning had ingebroken. Ook in J. (...)’s woning bleek men ingebroken te hebben. U keerde terug naar Venezuela en diende klacht in tegen de inbraak. Uw dochter J. (...) was op dat moment nog niet terug in Venezuela. U merkte bij uw thuiskomst op dat er een muur was gebouwd die de ingang van het huis van J. (...) versperde. U gaf de opdracht om deze muur te laten slopen. Hierop kwam N. A. (...), een buurvrouw van J. (...) die voor de gemeenteraad werkte, u vertellen dat zij verantwoordelijk was voor de bouw van de muur en ze zei dat dit was voor de veiligheid, aangezien er was ingebroken in uw en J. (...)’s woning. Er kwamen gewapende mannen die dreigden u en de mannen die de muur wilden neerhalen te doden. Daarop gingen de mannen weg. De dag nadien begon u dreigbriefjes onder de deur te ontvangen. Dit gebeurde zo’n driemaal. Ook J. (...) werd meermaals bedreigd aan haar woning. Jullie startten een procedure bij de stedenbouwkundige autoriteit OMPU, die op 7 juli 2017 uitspraak deed dat N. (...)’s klacht ongeldig was en dat een rechtbank moest oordelen over de geldigheid van de muur.

Eind december 2016 vertrok J. (...) naar Colombia, omwille van de aanhoudende bedreigingen aan haar woning door leden van de gemeenteraad en de colectivos. Midden januari 2017 verhuisde u omwille van de bedreigingen naar het huis van uw moeder in Venezuela. In mei 2018 bezocht u enkele keren een psycholoog omdat u last had van angst en depressie. In oktober 2018 ging u naar de woning van J. (...) om te onderhandelen over een financiële compensatie met de personen die in haar huis waren komen wonen, maar zij hadden geen interesse. Nadien werd u tegengehouden door twee mannen die zich als colectivos identificeerden en die u onder schot met de dood bedreigden als u moeilijk zou blijven doen over het huis. De volgende dag vertrok u uit Venezuela en via Colombia en Spanje reisde u naar België. U maakte nog verschillende reizen naar o.a. Kroatië, Italië en het VK waar u gezinshereniging wilde aanvragen met uw dochter, hetgeen echter niet lukte. U reisde terug naar België en diende op 21 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

J. (...) verbleef na uw vertrek nog steeds in Colombia, waar ze werkte op een school en bijles gaf. Zij nam in Colombia een advocaat in dienst voor haar echtscheiding alsook in verband met de officieuze onteigening van haar huis. Hiervoor keerde ze nog enkele keren terug naar Venezuela. In januari 2019 sprak ze met haar advocaat, hetgeen de colectivos gezien zouden hebben. Een koppel van de gemeenteraad sprak haar die dag in het winkelcentrum aan en ze zeiden dat ze haar gingen vermoorden. De volgende ochtend vroeg vertrok J. (...) terug naar Colombia. Naar aanleiding hiervan zou J. (...) in 2019 bij haar thuis in Colombia zijn aangesproken geweest door Venezolaanse colectivos die zeiden dat ze haar wisten te vinden, dat ze wisten dat ze een advocaat had en dat ze niet moest proberen het huis terug te krijgen. J. (...) diende klacht in bij de Colombiaanse politie, wat echter tot niets leidde. In september 2019 werd J. (...) aangevallen door mannen van de colectivos die haar duwden vlakbij de school waar ze les gaf. Hierna diende J. (...) een aanvraag tot politiebescherming in. Op

15 november 2019 reisde J. (...) via Nederland naar België, waar ze op 28 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw Venezolaanse en Colombiaanse paspoort en identiteitskaart, de overlijdensakte van uw echtgenoot, uw geboorteakte, uw diploma's en werkattesten, een evaluatie voor uw pensioenaanvraag, een attest als gepensioneerd leerkracht sinds 1 juni 2014, de identiteitsdocumenten van uw dochters uit België en het VK, uw Belgisch attest van immatriculatie, de registratie van uw auto in 2010, de aangifte van en het onderzoeksbevel in verband met een autodiefstal in 2010, documenten van een procedure bij OMPU, een politieklacht dd. 18/02/2016, een psychologisch attest dd. 19/05/2018, vliegtickets van Manchester naar België dd. 03/08/2019, een online consultatie van een strafzaak dd. 24/11/2019, krantenartikels en documenten ter aanvraag van uw paspoort. Op 30 april 2021 zond uw advocaat bijkomende opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud, met in bijlage een verklaring van uw advocaat B. G. (...) dd. 28/04/2021, een certificaat voor universitaire congressen en vliegtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat u naast de Venezolaanse ook de Colombiaanse nationaliteit hebt. U werd immers in Colombia geboren uit Colombiaanse ouders maar verhuisde naar Venezuela sinds u 6 jaar oud was (CGVS(...) (hierna: CGVS D. (...)), p. 2). In dit verband wijst het CGVS erop dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit.

Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Colombiaanse als de Venezolaanse overheid.

Verschillende elementen maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en die van uw dochter betreffende de problemen die jullie in Venezuela kenden in verband met de bouw van een muur voor uw dochter J. (...)’s woning en de daaropvolgende bedreigingen die uw dochter in Colombia kreeg.

Uw verzoek om internationale bescherming steunt, wat betreft de problemen in verband met de bouw van de muur voor het huis, op de motieven die door uw dochter J. De J. G. R. (...) ter zake werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde

beslissing inzake de problemen met de muur dringt zich dus op voor u. De beslissing van uw dochter luidt op dit punt als volgt:

“(…)”

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde bedreigingen in verband met de muur voor uw dochters woning. Op de vraag of u los daarvan nog andere problemen vreest, stelt u dat u een tegenstander van het regime bent. U verklaart dat er u daardoor verschillende incidenten overkwamen tussen 2010 en 2015 (CGVS D. (...), p. 9-11 en 20).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Vooreerst dient opgemerkt dat u en uw dochter niet politiek actief waren, geen lid van enige politieke partij waren (hoewel u stelt wel sympathisant geweest te zijn van Accion Democratica) en dat jullie geen politieke activiteiten deden in Venezuela (CGVS J. (...), p. 9 en CGVS D. (...), p. 8).

U stelt voorts dat u in 2010 het slachtoffer werd van een carjacking door de colectivos van Mara, een gemeente in het noorden van Maracaibo, en dat u in 2011-2012 verschillende keren werd beroofd als u met uw auto aan een stoplicht stond. Verder verklaart u dat men in 2015 opzettelijk tegen uw auto

gebotst is, waardoor uw auto naar een garage werd gebracht waar u enkele uren opgesloten werd. U zou er later achter gekomen zijn dat de garage van de colectivos was. U stelt dat deze incidenten te maken hebben met uw latere problemen waarvoor u uiteindelijk het land ontvluchtte, maar slaagt er niet in deze bewering concreet te staven. Gevraagd of u nog problemen kreeg naar aanleiding van uw autodiefstal antwoordt u immers slechts “met de colectivos, maar ik weet nooit wie de colectivos zijn”. Erop gewezen dat de diefstal door de colectivos van een andere gemeente werd gepleegd en gevraagd waarom zij u nadien dan nog zouden lastigvallen, stelt u vaagweg dat u als lerares in veel instellingen openlijk voor de oppositie was en dat uw leerlingen bij de politie, de gemeenteraad of de colectivos zaten (CGVS D. (...), p. 9-11). Wanneer gevraagd wordt naar concrete aanwijzingen dat deze kleine incidenten te maken hadden met het feit u dat u de oppositie aanhing, herhaalt u gewoon dat u openlijk zei dat u tegenstander van het regime was en dat u niet weet of uw ex-leerlingen bij de politie, een colectivo of de overheid werkten (CGVS D. (...), p. 13). Met dergelijke hypothetische verklaringen slaagt u er niet in aan te tonen dat de incidenten gelinkt zouden zijn aan de beweerde problemen waarvoor u uiteindelijk uit Venezuela vertrokken bent, noch aan het feit dat u een tegenstander van het regime bent. Deze op zichzelf staande incidenten, die bovendien lange tijd geleden gebeurden, zijn derhalve onvoldoende zwaarwichtig voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Uw dochter voegt nog toe dat u toen u schooldirectrice was bedreigd werd door de baas van de onderwijszone, maar dat u na uw pensioen geen problemen meer kreeg omwille van uw werk (CGVS J. (...), p. 9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw anti-regeringsideologie – die op zich niet betwist wordt – niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Daarbij dient nog opgemerkt dat uw eigen verklaringen bevestigen dat uw activiteiten of ideeën niet van dien aard waren dat u vervolging diende te vrezen. U stelt immers dat u steeds legaal met uw documenten en zonder enige problemen uit Venezuela kon vertrekken om rond te reizen (CGVS D. (...), p. 5-6). Bovendien hebt u sinds 2014 steeds een pensioen van de Venezolaanse overheid gekregen, wat u overigens tot op vandaag nog steeds ontvangt (CGVS D. (...), p. 7 en CGVS J. (...), p. 3).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van het feit dat u een overheidsfunctionaris was en tegenstander van het regime.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3

EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: *Situatieschets van 28 april 2021*, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: *Venezuela Country Focus van augustus 2020*, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Vooreerst dient opgemerkt dat de woning waar u van 2000 tot 2018 woonde uw persoonlijke eigendom was (CGVS D. (...), p. 4). U werkte bovendien sinds 1992 tot 2014 als leerkracht in overheidsscholen en op universiteiten, en u verklaart dat u goed verdiende aangezien u uw doctoraatstitel had. Nadat u stopte met werken kreeg u een pensioen uitbetaald, dat u tot op heden nog steeds ontvangt (CGVS D. (...), p. 7). U stelt in dit verband dat het economisch heel goed met u ging en dat uw dochters, die in het buitenland woonden, geen geld opstuurden maar wel geschenken (CGVS D. (...), p. 3). Verder blijkt dat u geregeld over en weer naar Colombia kon reizen met betaald transport, alsook dat u regelmatig reisde naar uw dochters in België en het VK. U stelt daarbij ook toeristische reizen gemaakt

te hebben naar o.a. Parijs, Trinidad en Tobago, Noorwegen en Madrid aangezien u een goede economische situatie had en u reizen cadeau kreeg van uw dochter (CGVS D. (...), p. 5-6).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige

analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande beoordeling. Uw identiteitsdocumenten en Belgisch attest van immatriculatie, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw echtgenoot, documenten ter aanvraag van uw paspoort, alsook de identiteitsdocumenten van uw dochters uit België en het VK, tonen slechts jullie identiteit, nationaliteit en familieband aan. Deze elementen staan niet ter discussie. Uw diploma's en werkattesten en de documenten i.v.m. uw pensioen hebben slechts betrekking op uw beroep, hetgeen ook niet ter discussie staat. Met de documenten i.v.m. (de diefstal van) uw auto toont u evenmin aan dat u nog een actuele vrees hebt in verband met die diefstal. De documenten van OMPU wijzen enkel op het bestaan van een stedenbouwkundige procedure i.v.m. J. (...)’s woning, maar bewijzen geenszins de verdere problemen die jullie daardoor beweerden te hebben. Het psychologisch attest dateert van 19 mei 2018, dus drie jaar geleden. Van het feit dat u in België nog hulp zou gezocht hebben voor uw mentale toestand legde u geen begin van bewijs voor (CGVS, p. 5, 6 en 7). De krantenartikelen betreffen niet uw persoonlijke situatie. De politieklacht is gebaseerd op uw eigen verklaringen en kan derhalve de geloofwaardigheid van uw asielmotieven herstellen, hetzelfde geldt voor de online consultatie van de strafzaak in Valle Dupar. De bijkomende opmerkingen van uw advocaat bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS werden reeds besproken. Het gesolliciteerde karakter van de verklaring van advocaat B. G. (...) maakt dat dit stuk van geringe bewijswaarde is, waardoor het de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen. Het certificaat van de universitaire congressen die u bijwoonde en uw vliegtickets tonen evenmin de geloofwaardigheid van uw asielmotieven aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 264 325, is de moeder van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 264 328. Beide verzoeksters beroepen zich in essentie op dezelfde vluchtmotieven, met name de problemen die zij in Venezuela verklaren te hebben gekend in verband met de bouw van een muur voor de woning van tweede verzoekster en de daaropvolgende bedreigingen die tweede verzoekster in Colombia zou hebben gekregen, en de bestreden beslissingen zijn, wat deze problemen en bedreigingen betreft, gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. Daarnaast voeren zowel eerste als tweede verzoekster elk nog eigen politieke problemen aan die volgens hen voortvloeiden uit het feit dat het bekend was dat zij gekant waren tegen het regime in Venezuela, met betrekking tot welke problemen er bijkomend wordt gemotiveerd in elk van de bestreden beslissingen. In beide verzoekschriften wordt een identieke argumentatie gevoerd tegen de motieven van de bestreden beslissingen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en 57/5ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "(...)"

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

4. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte geen onderscheid maakt tussen de verklaringen die werden afgelegd vanuit het perspectief van mevr. R. De C. D. E. (...) en vanuit het perspectief van mevr. G. R. J. De J. (...).

Beide personen maakten andere gebeurtenissen mee en verbleven op verschillende adressen (en landen) doorheen de periode 2016 tot en met 2019. Hierdoor beleefden zij de aangehaalde gebeurtenissen in deze tijdsperiode, zoals aangehaald tijdens hun persoonlijk onderhoud, op een andere manier.

Daarbij dient tevens rekening te worden gehouden met de leeftijd van mevr. R. De C. D. E. (...) (°1954) en de geheugenproblemen die zij soms heeft. Zij kampte ook eerder met mentale problemen (depressie). Zulks heeft ontegensprekelijk een invloed op haar herinneringen en de verklaringen die zij hierover heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Dit werd ook door de verzoekende partij opgemerkt tijdens het persoonlijk onderhoud en nadien als opmerking kenbaar gemaakt op het verslag van het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij wees er onder meer op dat dit de reden vormde waarom er door haar onder meer foutieve data werden gegeven over de terugkeer van hen beide naar Venezuela toe en de aanval in maart 2019 in Colombia.

Ten onrechte werd dit niet aanvaard in de bestreden beslissing: "(...)"

De verzoekende partij merkt op dat dit overigens geen loutere "post-factum" verklaring uitmaakte, maar – zoals blijkt – werd dit ook tijdens het persoonlijk onderhoud kenbaar gemaakt. Bovendien werden de opmerkingen gestaafd en is dit geenszins onlogisch, gelet op de concrete (persoonlijke) situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij voldeed aan de op hen rustende medewerkingsverplichting, zoals onder meer blijkt uit de vele voorgebrachte documenten door de verzoekende partij. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij

dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Daarbij mag echter geenszins uit het oog worden verloren dat deze medewerkingsverplichting steeds individueel moet worden beoordeeld.

De aangehaalde tegenstrijdigheden doorheen de bestreden beslissing zijn daarom niet afdoende om te stellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

5. Door de verzoekende partij werd tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat de inbraak in hun woning in februari 2016 de start uitmaakte van de problemen die zij kregen en aanleiding gaf tot hun vertrek uit Venezuela.

De inbraak liet een diepe indruk na op de verzoekende partij en had verregaande consequenties, zoals aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud.

Mevr. R. De C. D. E. (...) en mevr. G. R. J. De J. (...) konden niet zeggen wie – met zekerheid – verantwoordelijk was voor deze inbraak. Een werkelijke dader of daders zijn niet gevonden, maar zowel mevr. R. De C. D. E. (...) als mevr. G. R. J. De J. (...) gaven aan dat zij een gegrond vermoeden hadden dat het de colectivos waren (in samenwerking met de gemeente) die hiervoor de verantwoordelijkheid dragen. Dit blijkt uit de gevolgen van de inbraak. Hierdoor kon dit namelijk als "excuus" – beter: verantwoording – worden gebruikt om een muur voor hun woning te laten optrekken. Hierdoor kwam de bouw van de muur verantwoord voor.

Zowel mevr. R. De C. D. E. (...) als mevr. G. R. J. De J. (...) gaven derhalve aan dat hun vermoeden hierop gestoeld is, aangezien de gemeente de inbraak in hun voordeel kon uitspelen. Dit vermoeden is derhalve gegrond, gelet op de gevolgen die de inbraak had.

Dit betreft dus geenszins een louter ongestaafde mening, temeer gelet om de langdurige gevolgen van het conflict dat zich rond de bouw van deze muur heeft afgespeeld.

Zowel mevr. R. De C. D. E. (...) als mevr. G. R. J. De J. (...) verzette zit tegen de bouw van de muur. Zij probeerden deze af te breken en er werd een administratieve procedure gestart bij OMPU door mevr. G. R. J. De J. (...). Zij verkregen hierop bedreigingen, zoals zij hebben toegelicht tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De colectivos en de gemeente deinsden er niet voor terug om, naar alle waarschijnlijkheid, een inbraak in de woning van de verzoekende partij te plannen om tot de bouw van de muur te kunnen besluiten, waardoor het eveneens aannemelijk is dat het protest van zowel mevr. R. De C. D. E. (...) als mevr. G. R. J. De J. (...) werd beantwoord met bedreigingen.

Hun protest was overigens ook gerechtvaardigd, zoals later zou blijken. Zij werden door de OMPU in juli 2017 – gedeeltelijk – het gelijk gesteld, zoals aangehaald in de bestreden beslissing.

Door dit conflict dienden zij Venezuela te verlaten.

Dit vormde de hoofreden. Zij hadden het voorheen reeds moeilijk in Venezuela, maar dit had geen invloed op de noodzaak voor de verzoekende partij om – omwille van bovenvermelde redenen – het land te moeten verlaten. Bovenvermeld conflict vormde de hoofreden. De overige aangehaalde elementen zijn slechts van secundair belang.

6. Zowel mevr. R. De C. D. E. (...) als mevr. G. R. J. De J. (...) dienden te vertrekken uit Venezuela. Zij verhuisden naar Colombia.

Tweemaal zou mevr. G. R. J. De J. (...) dienen terug te keren naar Venezuela, in december 2017 (voor het geven van een volmacht aan haar advocaat) en in januari 2019 (voor het bekomen van hun paspoorten).

Dat zij pas in december 2017 zou teruggereisd zijn naar Venezuela is geen opmerkelijk gegeven, aangezien zij Venezuela dienden te verlaten. Bovendien moet zij hiermee een risico nemen en een reis inplannen (zij is een moeder met minderjarige kinderen). Bovendien bewijst dit dat mevr. G. R. J. De J. (...) alle middelen wil gebruiken om haar situatie in Venezuela veilig te kunnen stellen. Zij benut de mogelijkheden die zij heeft, maar zij moest wel eerst terugkeren naar Venezuela om een volmacht te geven aan een advocaat (ook voor haar echtscheidingszaak).

Het oversteken van de grens vormt hiertoe een moeilijk, maar geen onoverkomelijk gegeven. Er is een wijdverspreid gebruik om grensposten te omzeilen tussen Venezuela en Colombia (bv. door letterlijk langs de grensposten heen te gaan met taxi's die wachten aan de andere kant van de grens of door snel inkopen te gaan doen aan de grens). Slechts éénmaal zal dit niet lukken en was mevr. G. R. J. De J. (...) verplicht om haar paspoort te laten zien en te laten afstempelen. Zij bracht haar paspoort voor, waaruit dit blijkt.

Ook mevr. R. De C. D. E. (...) keerde tweemaal terug naar Venezuela, maar voor telkens een korte periode. Zij gaf toelichting over de reden waarom zij dit deed en wat haar toen overkomen is.

Herhaaldelijk werd aangehaald dat mevr. R. De C. D. E. (...) kampte met een depressie, hetgeen bevestigd werd door mevr. G. R. J. De J. (...). Zij zocht onder meer hulp van een psychiater, hetgeen zij ook staafde. Dit bewijst de moeilijke, persoonlijke situatie waarin zij zich bevond. Hierdoor dacht mevr. R. De C. D. E. (...) hun eerdere problemen in Venezuela te kunnen oplossen door te gaan "onderhandelen". Dergelijk handelen was niet rationeel of doordacht, maar aannemelijk omwille van de moeilijke situatie waarin mevr. R. De C. D. E. (...) zich op dat moment bevond. Zij kon zich ook weinig details herinneren van dit voorval, eveneens omwille van haar mentale situatie op dit moment. Dit bewijst dus geenszins op een gebrek aan geloofwaardigheid.

7. Mevrouw R. De C. D. E. (...) reisde reeds in oktober 2018 naar België toe. Haar dochter, mevr. G. R. J. De J. (...), zal pas later volgen nadat zij herhaaldelijke incidenten in Colombia heeft meegemaakt in maart, september en oktober 2019. Zij lichtte dit toe tijdens haar persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij merkt op dat dit de verklaring vormde waarom mevr. R. De C. D. E. (...) aanhaalde dat zij geen persoonlijke vrees had in Colombia, aangezien zij de incidenten van 2019 niet persoonlijk heeft meegemaakt. Dit element dient bovendien mee in overweging te worden genomen in verband met haar afgelegde verklaringen over deze gebeurtenissen. Zij was hiervan immers zelf geen directe betrokkene.

Mevr. G. R. J. De J. (...) legde van haar kant uit wat er zich afspeelde in Colombia en waardoor zij niet veilig waren in dit land. Zij werd tot driemaal toe bedreigd omdat zij – via haar advocaat – zich bleef verzetten tegen de colectivos. De lange periode dat zij verbleef in Colombia maakte hiervoor geen verschil, aangezien zij haar "strijd" vanuit Colombia bleef verder zetten. Dit heeft uiteindelijk de aanleiding gevormd voor haar om het land te verlaten, aangezien zij herhaaldelijk werd benaderd en zij dus geenszins veilig was in Colombia.

8. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

9. In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoekster.

De verzoekende partij merkt op dat zij dient beschouwd te worden als een tegenstander van het regime, ondanks dat zij geen lid is van een politieke partij of een politieke activiteit heeft uitgeoefend. Zij hebben geen woning meer in Venezuela, terwijl de levensomstandigheden in Venezuela uitermate precair zijn. Hierdoor dreigt de verzoekende partij terecht te komen in een situatie van verregaande armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in de elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

3.2. Stukken

Als bijlage aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moeten de verzoekschriften op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan

worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Tevens laten verzoeksters na toe te lichten op welke wijze zij artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden achten.

3.3.1.2. In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Blijkens de motieven van de bestreden beslissingen hecht de commissaris-generaal geen geloof aan de verklaringen van verzoeksters over de problemen die zij in Venezuela zouden hebben gekend naar aanleiding van de door hen ondernomen actie tegen een muur die voor de woning van tweede verzoekster zou zijn opgericht en de daaropvolgende bedreigingen die tweede verzoekster in Colombia zou hebben gekregen. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) waar tweede verzoekster stelt dat de inbraak in haar woning en die van haar moeder in februari 2016 door de gemeenteraad als excuus werd gebruikt om de muur voor haar woning op te trekken, eerste verzoekster aanvankelijk stelt dat ze niet weet of de inbraak te maken had met de bouw van de muur om daarna weinig overtuigend te stellen dat ze zou zeggen van wel, zonder hiertoe echter concrete aanwijzingen aan te brengen, dat (ii) verzoeksters geen begin van bewijs voorleggen van de dreigbriefjes die eerste verzoekster zou hebben gekregen na haar poging om de muur te laten afbreken, dat (iii) verzoeksters de naam niet kennen van de *colectivo* die in heel Maracaibo aanwezig is en die hen lastiggevallen zou hebben, dat (iv) de bouw van de muur voor haar woning niet de doorslaggevende – althans niet de enige – reden blijkt te zijn geweest voor het vertrek van tweede verzoekster uit Venezuela eind 2016, dat (v) uit de beslissing van OMPU van juli 2017 blijkt dat tweede verzoekster gedeeltelijk in het gelijk werd gesteld in het geschil over de muur en dit verder juridisch kon laten beslechten door een rechtbank, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat zij vanwege de bevoegde autoriteiten geen bescherming kon verkrijgen, dat (vi) er kan verwacht worden dat tweede verzoekster meer te weten zou proberen te komen over het geval van een andere opposant uit haar buurt die in dezelfde periode dezelfde problemen zou hebben gekend, dat (vii) tweede verzoekster geen enkel probleem kende bij het oversteken van de grens tussen Colombia en Venezuela in december 2017, wat er niet op wijst dat zij door de Venezolaanse autoriteiten gezocht werd en alweer de problemen met de muur niet haar enige of voornaamste drijfveer blijken te zijn geweest, aangezien zij stelt dat zij toen terugreisde naar Venezuela om haar advocaat een volmacht te geven om haar te vertegenwoordigen in haar echtscheidingszaak, dat (viii) verzoeksters geen enkel document voorleggen in verband met de rechtszaak die hun advocaat in Venezuela aanhangig zou hebben gemaakt betreffende de kwestie van de muur, dat (ix) verzoeksters elkaar tegenspreken wat betreft de twee momenten waarop tweede verzoekster terugkeerde naar Venezuela sinds haar vertrek naar Colombia eind 2016, dat (x) verzoeksters elk iets anders verklaren in verband met de reden van de aanval op tweede verzoekster in maart 2019, dat (xi) de geloofwaardigheid van de vrees van eerste verzoekster ten opzichte van Venezuela in ernstige mate ondermijnd wordt doordat zij, nadat ze in 2017 uit Venezuela vertrokken was om in België, het VK en Colombia te verblijven, nog tweemaal naar Venezuela terugkeerde voor een congres en medische zaken, dat (xii) het weinig aannemelijk is dat eerste verzoekster in oktober 2018, toen ze in Venezuela was, naar haar woning is gegaan om te gaan onderhandelen met de personen die op dat moment haar huis betrokken en dat zij daarop bedreigd werd door twee *colectivos* op een motor, dat (xiii) verzoeksters tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de onderhandeling met de bewoners van het huis van tweede verzoekster, dat (xiv) moeilijk in te zien valt waarom eerste verzoekster na de bedreiging in Venezuela in oktober 2018 opnieuw even bij tweede verzoekster in Colombia verbleef, maar daar dan niet kon blijven, dat (xv) de vermeende vrees voor vervolging van eerste verzoekster, die reeds in oktober 2018 in België was toegekomen, opnieuw volledig ondermijnd wordt doordat zij pas in augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende na enkele reisjes gemaakt te hebben in onder andere Italië en Kroatië, en dat (xvi) geen geloof kan worden gehecht aan de incidenten die tweede verzoekster in Colombia zou hebben meegemaakt in maart, september en november 2019.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft

uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoeksters in hun verzoekschriften geen ernstige poging om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het verzoeksters toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van loutere beweringen en het minimaliseren van de motieven, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

In zoverre verzoeksters de commissaris-generaal verwijten ten onrechte geen onderscheid te hebben gemaakt tussen de verklaringen die werden afgelegd vanuit het perspectief van eerste verzoekster enerzijds en de verklaringen die werden afgelegd vanuit het perspectief van tweede verzoekster anderzijds, dient te worden benadrukt dat beide verzoeksters zich wat betreft de problemen die zouden zijn voortgevloeid uit het geschil over een muur die zou zijn opgetrokken voor het huis van tweede verzoekster beroepen op dezelfde vluchtmotieven en dat van hen dan ook mag worden verwacht dat zij hierover coherente en eensluidende verklaringen afleggen. De omstandigheid dat verzoeksters doorheen de periode van 2016 tot en met 2019 andere gebeurtenissen meemaakten en op verschillende adressen in verschillende landen verbleven, doet hieraan geen afbreuk en kan niet volstaan ter verklaring of verschoning van de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden.

De Raad volgt verzoeksters evenmin in zoverre zij voorhouden dat de leeftijd van eerste verzoekster, de geheugenproblemen die zij soms zou hebben, dan wel de mentale problemen (depressie) waarmee zij eerder zou hebben gekampt de vastgestelde vaagheden en lacunes in haar verklaringen of de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van tweede verzoekster kunnen verklaren. Eerste verzoekster blijkt niet dermate oud te zijn dat haar leeftijd op zich een afdoende verklaring kan bieden voor eventuele vergissingen die zij zou hebben gemaakt over de feiten die zij heeft aangehaald en verzoeksters leggen geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat het oordeelsvermogen van eerste verzoekster ten gevolge van mentale of geheugenproblemen dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Het op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) neergelegde psychologisch attest van 19 mei 2018 (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoekster, stuk 5, map met 'documenten', nr. 7) werpt geen licht op de mentale toestand van eerste verzoekster ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op 15 april 2021 en eerste verzoekster legde verder geen begin van bewijs neer van het feit dat zij in België psychologische hulp zou hebben gezocht. Bovendien hebben noch eerste verzoekster, noch haar advocaat tijdens dat persoonlijk onderhoud gewezen op een dermate psychische problematiek waardoor eerste verzoekster niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen over de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Waar verzoeksters aanstippen dat zowel tweede verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud als hun advocaat in haar opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster gewezen hebben op een vergissing door eerste verzoekster wat betreft het moment waarop tweede verzoekster in Venezuela een fysieke ontmoeting had met haar advocaat, blijkt vooreerst niet dat tweede verzoekster of haar advocaat deze vergissing toeschrijft aan geheugenproblemen of mentale problemen in hoofde van eerste verzoekster. Verder verklaren verzoeksters niet waarom eerste verzoekster, indien zij zich zou hebben vergist, beweerde dat de aanval die tweede verzoekster in maart 2019 in Colombia zou hebben meegemaakt het gevolg zou zijn geweest van het feit dat *colectivos* twee maanden eerder gezien zouden hebben dat zij haar advocaat in een winkelcentrum ontmoette. Voorts gaat hun argument dat de desbetreffende opmerkingen van hun advocaat geen loutere "*post factum*"-verklaringen uitmaken, daar zij ook tijdens het persoonlijk onderhoud kenbaar werden gemaakt, alvast niet op wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake het moment waarop eerste verzoekster zou hebben proberen te onderhandelen met de bewoners van het huis van tweede verzoekster. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid hield tweede verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud voor dat haar moeder zich vergiste, daar waar de advocaat van verzoeksters in haar opmerkingen stelt dat net tweede verzoekster zich vergiste. Wat er ook van zij, verzoeksters blijven in gebreke een nadelige invloed van mentale en geheugenproblemen in hoofde van eerste verzoekster op haar herinneringen en verklaringen *in concreto* aannemelijk te maken.

Door erop te wijzen dat hun vermoeden dat de *colectivos* in samenwerking met de gemeente verantwoordelijk waren voor de inbraak in hun woningen in februari 2016 gegrond is, daar deze inbraak vervolgens als "excuus" kon worden gebruikt om een muur voor de woning van tweede verzoekster te

laten optrekken, weerleggen verzoeksters geenszins de hoger aangehaalde pertinente vaststellingen en overwegingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht geen geloof hecht aan de problemen en bedreigingen die zij zouden hebben gekregen naar aanleiding van hun protest tegen de bouw van deze muur. Verzoeksters betogen dat het conflict over de muur voor hen de hoofdreden vormde om Venezuela te verlaten en dat de overige door hen aangehaalde elementen slechts van secundair belang waren, doch betwisten niet dat tweede verzoekster Venezuela verlaten heeft zonder de uitkomst van een administratieve procedure bij een stedenbouwkundig orgaan af te wachten, noch dat zij nadien nog meerdere keren naar Venezuela is teruggekeerd. Verzoeksters betogen verder dat tweede verzoekster een risico nam toen zij in december 2017 naar Venezuela terugkeerde en alle middelen wilde gebruiken om haar situatie in Venezuela veilig te kunnen stellen, doch gaan eraan voorbij dat de reden van haar terugkeer erin gelegen was haar advocaat een volmacht te geven om haar te vertegenwoordigen in haar echtscheidingszaak, zoals blijkt uit haar verklaringen en in hun verzoekschriften niet wordt betwist. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen terecht op dat het feit dat tweede verzoekster geen problemen ondervond bij het oversteken van de grens tussen Colombia en Venezuela tegensprekt dat zij door de Venezolaanse autoriteiten werd gezocht. Dat het een wijdverspreid gebruik zou zijn om grensposten te omzeilen tussen Venezuela en Colombia – overigens een loutere bewering die door verzoeksters niet wordt gestaafd – is *in casu* niet relevant daar tweede verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bevestigde dat zij zowel in 2017 als in 2019 legaal de grens overstak tussen Colombia en Venezuela (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Ook eerste verzoekster bevestigde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij of haar dochter nooit illegale wegen namen om de grens over te steken (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). De suggestie in de verzoekschriften dat tweede verzoekster de grens steeds op illegale wijze trachtte over te steken maar dat dit haar eenmaal niet zou zijn gelukt waardoor zij verplicht werd haar paspoort te laten zien en afstempelen, is hiermee duidelijk in tegenspraak. Bovendien betwisten verzoeksters niet dat tweede verzoekster geen problemen heeft gekend toen zij aan de grensovergang haar paspoort moest laten zien.

Verder betwisten verzoeksters niet dat ook eerste verzoekster na haar vertrek in 2017 nog meermaals naar Venezuela is teruggekeerd. Dat zij zich in een moeilijke persoonlijke situatie zou hebben bevonden en psychiatrische hulp zocht, wat zij ook staaft, kan niet op afdoende wijze verklaren waarom zij tot tweemaal toe zou terugkeren naar Venezuela en zich de tweede keer zelfs zou blootstellen aan een ernstig risico door de personen die op dat moment het huis van tweede verzoekster betrokken op te zoeken om ermee te onderhandelen. Dergelijk handelen is, in tegenstelling tot wat verzoeksters voorhouden, allerminst aannemelijk in het licht van de door hen aangehaalde problemen en vrees.

Met hun opmerking dat het feit dat eerste verzoekster de incidenten van 2019 niet persoonlijk heeft meegemaakt verklaart waarom zij aanhaalde dat zij geen persoonlijke vrees heeft ten aanzien van Colombia weerleggen verzoeksters geenszins de pertinente overwegingen dat (i) eerste verzoekster Colombia in 2018 niet diende te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging en dat (ii) de ernst van de vrees die eerste verzoekster stelt te koesteren ten aanzien van Venezuela ondermijnd wordt door het feit dat zij pas in augustus 2019 in België een verzoek om internationale bescherming indiende, terwijl zij hier reeds in oktober 2018 aankwam. De omstandigheid dat eerste verzoekster niet rechtstreeks betrokken was bij de gebeurtenissen die zich in 2019 in Colombia zouden hebben voorgedaan, neemt niet weg dat van haar mag worden verwacht dat zij hierover verklaringen aflegt die coherent zijn met die van tweede verzoekster, daar zij zich hier ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming tevens op beroept. Dit blijkt echter niet het geval te zijn. Verder blijven verzoeksters in gebreke aannemelijk te maken dat de *colectivos* die verantwoordelijk zouden zijn geweest voor hun problemen in Venezuela in 2019 herhaaldelijk naar Colombia zouden zijn gekomen om tweede verzoekster daar te bedreigen omwille van haar pogingen om haar huis te recupereren. De bewering in de verzoekschriften als zou tweede verzoekster in Colombia tot driemaal toe bedreigd zijn omdat zij zich via haar advocaat in Venezuela bleef verzetten tegen de *colectivos* en haar strijd vanuit Colombia bleef verderzetten, strookt niet met de verklaringen van tweede verzoekster als zouden zij en haar advocaat in 2019 niet verdergegaan zijn met de procedure (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Het betoog van verzoeksters is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Gelet op het geheel van deze vaststellingen en

overwegingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de door verzoeksters aangehaalde bedreigingen in Venezuela en Colombia ten gevolge van de bouw van een muur voor de woning van tweede verzoekster.

Waar kan worden aangenomen dat verzoeksters tijdens hun verblijf in Venezuela gekant waren tegen het regime van Maduro, dient samen met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat uit de informatie waaraan in de bestreden beslissingen gerefereerd wordt niet blijkt *“dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten”*, dat daarom *“het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet (kan) volstaan om erkend te worden als vluchteling”* en dat *“(e)en individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming (...) derhalve noodzakelijk (blijft)”*.

Verzoeksters betwisten niet dat zij in Venezuela niet politiek actief waren, geen lid waren van enige politieke partij en geen politieke activiteiten deden (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, en adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Wat betreft de politieke problemen die zij in Venezuela zouden hebben gehad omwille van het feit dat zij allebei overheidsfunctionarissen en tegenstanders van het regime waren, dient vooreerst te worden gewezen op de volgende pertinente motieven van de tweede bestreden beslissing:

“U stelt wel bedreigd te zijn geweest door de directrice van de school D. (...), waar u van 2006 tot 2013 werkte, omdat zij een trouwe aanhanger van het regime was. Nadat u in 2014 opnieuw aan die school aan de slag ging, bleef zij u bedreigen. U verklaart dat uiteindelijk uw loon werd stopgezet in 2015 – u veronderstelt omdat u weigerde een carnet de la patria te nemen (CGVS J. (...), p. 8). Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u slechts tot de schoolperiode van 2015 op de school D. (...) werkte en dat u op het moment van de stopzetting van uw loon op de universiteit werkte, waardoor dit geen financiële impact had op u (CGVS J. (...), p. 8-10). Hieruit kan dan ook worden afgeleid dat de stopzetting van uw loon een gevolg was van het feit dat u sinds 2015 niet meer op de school D. (...) werkte, maar wel voor de universiteit waar u wel degelijk betaald werd. Van de klacht die u beweerdelijk indiende om te vragen om welke reden uw loon werd stopgezet, legt u overigens geen begin van bewijs voor. Voorts stelt u geen problemen meer gekend te hebben nadat u stopte op de school D. (...) omdat u niet meer afhankelijk was van de directrice (CGVS J. (...), p. 13). Dat u in 2016 werd verwijderd uit het systeem van het Ministerie van Onderwijs (CGVS J. (...), p. 8) lijkt evenmin onlogisch aangezien u sinds 2015 niet meer voor een overheidsschool werkte.
(...)

Daarbij dient nog opgemerkt dat uw eigen verklaringen bevestigen dat uw activiteiten of ideeën niet van dien aard waren dat u vervolging diende te vrezen. U stelt immers dat u steeds legaal met uw documenten en zonder enige problemen de grens tussen Venezuela en Colombia kon oversteken (CGVS J. (...), p. 5-7 en CGVS D. (...), p. 6 en 16).”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeksters geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Vervolgens dient te worden gewezen op de volgende pertinente motieven van de eerste bestreden beslissing:

“U stelt voorts dat u in 2010 het slachtoffer werd van een carjacking door de colectivos van Mara, een gemeente in het noorden van Maracaibo, en dat u in 2011-2012 verschillende keren werd beroofd als u met uw auto aan een stoplicht stond. Verder verklaart u dat men in 2015 opzettelijk tegen uw auto gebotst is, waardoor uw auto naar een garage werd gebracht waar u enkele uren opgesloten werd. U zou er later achter gekomen zijn dat de garage van de colectivos was. U stelt dat deze incidenten te maken hebben met uw latere problemen waarvoor u uiteindelijk het land ontvluchtte, maar slaagt er niet in deze bewering concreet te staven. Gevraagd of u nog problemen kreeg naar aanleiding van uw autodiefstal antwoordt u immers slechts “met de colectivos, maar ik weet nooit wie de colectivos zijn”. Erop gewezen dat de diefstal door de colectivos van een andere gemeente werd gepleegd en gevraagd waarom zij u nadien dan nog zouden lastigvallen, stelt u vaagweg dat u als lerares in veel instellingen openlijk voor de oppositie was en dat uw leerlingen bij de politie, de gemeenteraad of de colectivos zaten (CGVS D. (...), p. 9-11). Wanneer gevraagd wordt naar concrete aanwijzingen dat deze kleine incidenten te maken hadden met het feit u dat u de oppositie aanhing, herhaalt u gewoon dat u openlijk zei dat u tegenstander van het regime was en dat u niet weet of uw ex-leerlingen bij de politie, een

colectivo of de overheid werkten (CGVS D. (...), p. 13). Met dergelijke hypothetische verklaringen slaagt u er niet in aan te tonen dat de incidenten gelinkt zouden zijn aan de beweemde problemen waarvoor u uiteindelijk uit Venezuela vertrokken bent, noch aan het feit dat u een tegenstander van het regime bent. Deze op zichzelf staande incidenten, die bovendien lange tijd geleden gebeurden, zijn derhalve onvoldoende zwaarwichtig voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Uw dochter voegt nog toe dat u toen u schooldirectrice was bedreigd werd door de baas van de onderwijszone, maar dat u na uw pensioen geen problemen meer kreeg omwille van uw werk (CGVS J. (...), p. 9).

(...)

Daarbij dient nog opgemerkt dat uw eigen verklaringen bevestigen dat uw activiteiten of ideeën niet van dien aard waren dat u vervolging diende te vrezen. U stelt immers dat u steeds legaal met uw documenten en zonder enige problemen uit Venezuela kon vertrekken om rond te reizen (CGVS D. (...), p. 5-6). Bovendien hebt u sinds 2014 steeds een pensioen van de Venezolaanse overheid gekregen, wat u overigens tot op vandaag nog steeds ontvangt (CGVS D. (...), p. 7 en CGVS J. (...), p. 3)."

Ook deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeksters geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daar verzoeksters niet aannemelijk maken dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat hun anti-regeringsideologie – die op zich niet betwist wordt – niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

De commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissingen op goede gronden dat de door verzoeksters in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niets wijzigen aan de appreciatie van hun vluchtmotieven. Wat betreft de door tweede verzoekster neergelegde documenten motiveert de commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing als volgt:

"De identiteitsdocumenten en geboorteakten van u en uw kinderen, alsook uw huwelijksakte tonen immers enkel jullie nationaliteit, identiteit en familieband aan – deze elementen worden niet betwist. Uw diploma's, uw werkdocumenten, uw toewijzing als leerkracht en uw sociale zekerheidsdocumenten hebben enkel betrekking op uw beroep als leerkracht en boekhoudster. Ook dit element staat niet ter discussie. De documenten van OMPU wijzen enkel op het bestaan van een stedenbouwkundige procedure i.v.m. uw woning, maar bewijzen geenszins de verdere problemen die u daardoor beweemde te hebben. Dat geldt eveneens voor de foto's van uw woning en het grondplan van de urbanisatie. De politieklacht van uw moeder en de aanvraag tot politiebescherming is gebaseerd op uw eigen verklaringen en kan evenmin de geloofwaardigheid van uw asielmotieven herstellen, hetzelfde geldt voor de online consultatie van uw strafzaak in Valle Dupar. Het psychologisch verslag over uw zoon L. D. (...) vermeldt een depressieve stemming omwille van de verhuis naar België en betreft aldus niet uw asielmotieven. De bijkomende opmerkingen van uw advocaat bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS werden reeds besproken. Het gesolliciteerde karakter van de verklaring van advocaat B. G. (...) maakt dat dit stuk van geringe bewijswaarde is, waardoor het de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen. Het certificaat van de universitaire congressen die uw moeder bijwoonde en haar vliegtickets tonen evenmin de geloofwaardigheid van uw asielmotieven aan."

Deze motieven worden door verzoeksters niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de door eerste verzoekster neergelegde documenten motiveert de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing als volgt:

"Uw identiteitsdocumenten en Belgisch attest van immatriculatie, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw echtgenoot, documenten ter aanvraag van uw paspoort, alsook de identiteitsdocumenten van uw dochters uit België en het VK, tonen slechts jullie identiteit, nationaliteit en familieband aan. Deze elementen staan niet ter discussie. Uw diploma's en werkattesten en de documenten i.v.m. uw pensioen hebben slechts betrekking op uw beroep, hetgeen ook niet ter discussie staat. Met de documenten i.v.m. (de diefstal van) uw auto toont u evenmin aan dat u nog een actuele vrees hebt in verband met die diefstal. De documenten van OMPU wijzen enkel op het bestaan van een stedenbouwkundige procedure i.v.m. J. (...) 's woning, maar bewijzen geenszins de verdere problemen die jullie daardoor beweerden te hebben. Het psychologisch attest dateert van 19 mei 2018, dus drie jaar geleden. Van het feit dat u in België nog hulp zou gezocht hebben voor uw mentale toestand legde u geen begin van bewijs voor (CGVS, p. 5, 6 en 7). De krantenartikelen betreffen niet uw persoonlijke situatie. De politieklacht is gebaseerd op uw eigen verklaringen en kan derhalve de geloofwaardigheid van uw asielmotieven herstellen, hetzelfde geldt voor de online consultatie van de strafzaak in Valle Dupar. De

bijkomende opmerkingen van uw advocaat bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS werden reeds besproken. Het gesolliciteerde karakter van de verklaring van advocaat B. G. (...) maakt dat dit stuk van geringe bewijswaarde is, waardoor het de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen. Het certificaat van de universitaire congressen die u bijwoonde en uw vliegtickets tonen evenmin de geloofwaardigheid van uw asielmotieven aan."

Ook deze motieven worden door verzoeksters niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze eveneens onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeksters het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeksters geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela of Colombia.

3.3.3.2. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat op basis hiervan niet kan worden besloten dat zij in hun land van herkomst worden geviséerd door de autoriteiten of daaraan gelieerde *colectivos*.

In de mate dat verzoeksters betogen dat de levensomstandigheden in Venezuela uitermate precair zijn en dat zij hierdoor dreigen terecht te komen in een situatie van verregaande armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen

adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit de verzoekschriften, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoeksters in hun land van herkomst worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeksters in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeksters tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

De tweede bestreden beslissing bevat wat dit betreft nog de volgende pertinente overwegingen:

“U hebt na het behalen van uw diploma’s boekhouding en pedagogie immers steeds gewerkt in boekhoudkantoren, als zelfstandig boekhoudster, in verschillende scholen en op de universiteit. U verklaart goed te hebben kunnen leven van uw loon en geen economische problemen gekend te hebben. Ook na de stopzetting van uw loon op de school waar u werkte kende u geen economische problemen aangezien u uw werk aan de universiteit en als zelfstandig boekhoudster kon verderzetten (CGVS J. (...), p. 7-8 en 10). U woonde bovendien van 2007 tot 2016 in een huis dat uw eigendom was (CGVS J. (...), p. 4). Verder blijkt dat u geregeld over en weer reisde naar Colombia en dat u in 2012 met uw drie kinderen op vakantie ging naar Panama (CGVS J. (...), p. 5-7). Tenslotte stelt u dat uw moeder eveneens relatief goed verdiende met haar werk, dat zij tot op heden nog steeds een pensioen ontvangt en dat jullie nooit economische problemen hadden (CGVS J. (...), p. 3).”

In de eerste bestreden beslissing wordt nog als volgt overwogen:

“Vooreerst dient opgemerkt dat de woning waar u van 2000 tot 2018 woonde uw persoonlijke eigendom was (CGVS D. (...), p. 4). U werkte bovendien sinds 1992 tot 2014 als leerkracht in overheidsscholen en op universiteiten, en u verklaart dat u goed verdiende aangezien u uw doctoraatstitel had. Nadat u stopte met werken kreeg u een pensioen uitbetaald, dat u tot op heden nog steeds ontvangt (CGVS D. (...), p. 7). U stelt in dit verband dat het economisch heel goed met u ging en dat uw dochters, die in het buitenland woonden, geen geld opstuurden maar wel geschenken (CGVS D. (...), p. 3). Verder blijkt dat u geregeld over en weer naar Colombia kon reizen met betaald transport, alsook dat u regelmatig reisde naar uw dochters in België en het VK. U stelt daarbij ook toeristische reizen gemaakt te hebben naar o.a. Parijs, Trinidad en Tobago, Noorwegen en Madrid aangezien u een goede economische situatie had en u reizen cadeau kreeg van uw dochter (CGVS D. (...), p. 5-6).”

Verzoeksters weerleggen deze pertinente motieven op geen enkele wijze en doen er bijgevolg geen afbreuk aan. Waar zij in hun verzoekschriften aanvoeren dat zij in Venezuela geen woning meer hebben, kan worden herhaald dat tweede verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij haar huis verloren heeft doordat het werd onteigend door de *colectivos* en de gemeenteraad. Daar eerste verzoekster verklaarde dat zij haar huis in Venezuela heeft verkocht, mag worden aangenomen dat zij over de nodige middelen beschikt om opnieuw huisvesting te vinden. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij in 2017 bij haar moeder terecht kon, waardoor mag worden aangenomen dat haar moeder haar tijdelijk onderdak kan bieden in afwachting van het vinden van een geschikte woonst.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoeksters maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeksters *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), C-285/12, *Diakité*).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet is voldaan. Er moet vervolgens nagegaan worden of er bij het gewapend conflict in Zulia, van waar verzoeksters verklaren afkomstig te zijn, willekeurig geweld wordt gebruikt.

De geconsulteerde bronnen spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia niet willekeurig is. In de verzoekschriften worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Zulia wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Zulia, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.3.4. Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoeksters op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN